

Trampeplet

Fru Hansen og Fru Balling har været naboer i over 50 år. Boet have ved have og på nærmeste hold fulgt med i hinandens liv. Set børnene stikke gennem hækken for at lege, for siden at vokse op, flytte hjemmefra og se hullet i hækken vokse til. Hvert år til Skt. Hans har deres mænd klippet hækken, så den ikke blev højere og bredere end, at der kunne tales hen over den. I alle årene har de stukket hovederne sammen fra hver sin side af hækken og samtalen om stort og småt.

Nu er Fru Balling død. "Jeg vidste ikke, at jeg ville savne hende så meget" sagde Fru Hansen i telefonen.

Jeg besøgte Fru Hansen, og på vores havevandring viste hun mig stedet, hvor hun dagligt hilste og talte med Fru Balling. Der var over årene blevet dannet en trampesti, der slyngede sig fint og diskret gennem staudebedet. Vi stod og så på den lille trampesti. Jeg kunne ikke undgå at overveje, om der mon var en magen til på den anden side af hækken? Eller om den allerede var begyndt at vokse til? Jeg kom også til at tænke på alle de ord, der var blevet sagt hen over hækken gennem 50 år. Hvis man kunne samle dem, havde man to kvinders livsfortælling. Da vi gik videre for at se resten af haven, sagde Fru Hansen: "Jeg kunne komme til hækken i al slags humør, men jeg gik næsten altid smilende derfra."

Vi har alle vores daglige veje. Veje til skole, arbejde, kiosk, værtshus, kirke og idræt. Vi laver alle vores smutveje, der afviger fra den reglementerede vej. Vi er måske også parate til at tage en omvej, hvis den eller det, der venter for enden af omvejen, får os til at smile.

Det grønne område omkring Klosterkirken er smukt vedligeholdt af vores husgartner, Finn. Græsset bliver i sommerhalvåret klippet hver onsdag og bedene under træerne står knivskarpe. Alt sammen takket være Finn. Alligevel findes der også en trampesti på området. Eller rettere en trampeplet. Et sted hvor mennesker sætter deres fod uden for fliserne. Så ofte at græsset lige der er slidt væk. Synet får mig altid til at smile indvendigt. For det fortæller, at mange mennesker har deres gang til Klosterkirken og Klostergården. Hvis ikke dagligt, så måske ugentligt eller månedligt.

Trampepletten ved sydindgangen til Klostergården

De ansatte kommer her dagligt.

Søndagens menighed, de unge i søndagskoret, konfirmanderne, dåbsfolkene, de barslende mødre og deres babyer til babysalmesang, deltagerne ved morgensang, vielser og bisættelser kommer her ugentligt.

De sangglade deltager ved OPSang, børn, forældre og bedsteforældre ved Gud og Pasta, skoleeleverne fra Sct. Ibs Skole og den store og videbegærlige skare, der kommer til højskoleformiddag, Filmcafé, seniorsamvær, Grundtvigsk Forum og andre foredrag og koncerter kommer her månedligt. Ligesom kirken besøges af mange interesserede udefrakommende skoler, uddannelsesinstitutioner og foreninger.

Det er blevet september og alle disse aktiviteterne begynder efter en god, lang sommerferie. Alle disse kirkelige og folkelige aktiviteter opstår ikke af sig selv, men fordi Klostersognets menighedsråd mødes én gang om måneden og skaber mulighederne og rammerne. Er du interesseret i at høre om deres arbejde, eller overvejer du selv at stille op til menighedsrådet ved valget til november, så er der **orienteringsmøde den 13. september kl. 19.00 i Klostergården, Borbergade 32.**

Man kan på trampepletten se, at det har været ferie. Den er begyndt at gro til med græs. Vi glæder os til at få liv i huset og på området igen. Vi håber, at du vil lægge din vej – smutvej eller omvej - forbi Klosterkirken og Klostergården, så trampepletten opstår igen. Jeg håber, at du vil komme uanset humør, og ligesom Fru Hansen må opleve at gå opløftet og smilende herfra.

Af sognepræst Hanne Henriksen